

Zkouška náležitě kouzelnické úrovně Péče o kouzelné tvory

Student: **Enola Gatito**

Profesor: **Nerys Heliabel Ghostfieldová**

Školní rok: Z25

Zadání:

Milá slečno **Enolo**, vítejte u zkoušky NKÚ z předmětu Péče o kouzelné tvory. Věřím (a velmi v to doufám), že vás zadání potěší a že si jeho vypracování užijete minimálně stejně jako já jeho vymýšlení. :-)

Vaše zkouška se skládá ze **dvou** částí a pro její úspěšné završení je třeba odevzdat obě. Jak podrobně určitou část zpracujete, to už je čistě na vás. Celkově by zkouška měla mít délku cca 26 palců, přepočet jiných než textových forem tvoření příkládám v závěru zadání. Čistě textová část by měla mít délku alespoň 13 palců.

1. Vaše vlastní alebrije

V tomto čase se celosvětově slaví svátky mrtvých (Halloween, Dušičky, Dny mrtvých...), vzpomínáme na své blízké, kteří už přešli na onen svět. A s oním světem jsou často spojována magická stvoření, tzv. alebrijes, duchovní průvodci a ochránci.

Vaším úkolem je mi podobu nějakého takového tvora představit. Přirozeně by se zde nabízel např. testrál, ale můžete si vybrat jakéhokoliv kouzelného tvora, včetně hafoňe, kočky či maguára, kteří vás třeba doprovází i v mudlovském světě. Ráda bych porovnala podobu "před" a "po". Podobu "před" můžete také nakreslit, vyfotografovat, popsat textovou formou. Podobu "po" pak už jen nakreslit/namalovat či jakkoli jinak zpracovat vlastní rukou (např. vymodelovat z nějaké hmoty). Popište mi, na co se to dívám, můžete také rozvést odbornou stránku věci, co je o vámi vybraném tvorovi obecně v magizoologických kruzích známo, atd. V této části se také můžete formou komentáře zamyslet nad tím, co by světem mrtvých provázelo vás a proč právě to. Nebo jak se to stane, že se nějaký tvor může přemístit z našeho na onen svět a probíhat sem a tam? Invenci ani fantazii meze nekladu.

Pro inspiraci příkládám alebrijes, jak byli zobrazeni v kouzelném snímku [Coco](#).

2. Štěně s více názory a velkým srdcem

Tato zkouška se koná z předmětu Péče o kouzelné tvory, a tak je třeba, abyste onu péči i prakticky prokázala. Jste velmi nadaná studentka, a tak mám ta nejvyšší očekávání. Podařilo se mi pro vás zajistit něco, k čemu běžně studenti jen tak "nepřičuchnou" - trojhlavého psa. Je to ještě malé štěně, přibližně tříměsíční, které bylo zabaveno pašerákům, a zdá se, že vlivem genetické zátěže to bude podprůměrně velký jedinec, který v dospělosti nebude větší než ohař. Zatím je, jak sama uvidíte, velikostně podobný menšímu kokršpanělovi. Jeho velikost však neznamena, že péče o něj bude jednoduchá - zřejmě neprošel žádnou výchovou (kromě pár dnů v mém kabinetě v koutku s houpacími křesly) a lidé mu zatím také neukázali nic pěkného, přestože má zlatou povahu (atypickou pro trojhlavé psy). Každá hlava si zatím dělá, co chce, to je také velký problém. Na vás tak čeká řada úkolů a výzev.

- Máte tu čest štěně pojmenovat, možná každá hlava bude reagovat na jiné jméno.
- Pečujte o drobečka dle nejlepšího vědomí a svědomí.
- Hrajte si s ním a dobře ho krmte.
- Seznamujte ho se vším, s čím jen dokážete, třeba i s jinými lidmi, pokud na to bude štěně připravené.
- Je třeba respektovat jeho přirozené potřeby, a tak mu vymyslete alespoň 2 ukolébavky, aby si dokázalo bezstarostně odpočinout. Můžete je také sama nazpívat, chcete-li, či využít k realizaci tuto [magickou formulku](#).
- Vytvořte mu nějaký ten "poklad", který by drobek mohl s nadšením hlídat před zcizením. Možná bude potřebovat i nějaké další hračky, aby se zabavil.

V této části zkoušky od vás tedy následně očekávám nějaké základní informace o tomto druhu kouzelného tvora, informace o štěňátku (je to fenka, nebo pes, jakou má povahu...), text, případně i zhudebněné podoby, vašich dvou ukolébavek, a povídání o tom, jak péče o toto nezvyklé štěňátko probíhala. Jak soužití s tříhlavým svěřencem hodnotíte? Cokoli dalšího, co vás k tomu napadne. Text můžete doplnit ilustracemi, jakoukoli jinou formou tvorby.

Závěrem dodávám ještě orientační přepočty jiných než textových forem tvoření:

- 6 veršů se rovná 1 palci textu.
- Fotografie či omalovánka má hodnotu 2 palců textu.
- Vlastní kresba či malba je rovna 3 palcům textu.
- Kouzelnou formulku zhudebněná verze ukolébavky se rovná 1 palci textu.
- Osobně nazpívaná ukolébavka se rovná 2 palcům textu.
- Reálný model z tvarovací hmoty či jiný 3D výtvar má hodnotu 4 palců textu (zde bych jen uvítala i jeden další záznam z procesu výroby, nejen finální fotografii).

Není to snadná zkouška, ale to jste jistě ani nečekala. Přeji mnoho zábavy a trojnásobek štěstí, které studentům obvykle přejí - se štěňátkem to budete potřebovat!

Krásný den, madam Nerys,

přikládám své vypracování zkoušky NKÚ.

Mé vlastní alebrije

Z tohoto zadání jsem byla, a pořád jsem, neskutečně nadšená. Coco je jedna z mých nejoblíbenějších pohádek, kterou vždy dojetím propláču od začátku až do konce. No a vlastní alebrije? To je sen! Vždy mě fascinovaly všechny filmy a příběhy, kde má člověk nějakého zvířecího parťáka, který jako by vystupuje z jeho duše. Souzní spolu a vlastně tvoří dohromady jedno. Nějak podobně funguje i naše patronovo zaklínadlo. Dopředu nevíte, jak bude zrovna váš patron vypadat, ale jakmile jej spatříte, dává to najednou smysl.

Ale zpět k alebrije. Jak by tedy vypadal můj přízračný průvodce světem mrtvých? Dlouze jsem nad tím přemýšlela. Dokonce jsem se ptala lidí okolo sebe, koho by mi přisoudili. Často jsem slyšela, že kočku. Ono se to samo nabízí, doma máme tři kouzelnické kočky, mé příjmení znamená *kočička* a všechna ta koťata, co jsem zachránila z ulice, vyplála je a našla jim nové domovy bych již nenapočítala ani na prstech obou ruk. Ale ať už kočky jakkoliv miluji a obdivuji, tak si nemyslím, že by právě kočka byla můj přízračný průvodce.

Přemýšlela jsem tedy dál. V indiánském horoskopu jsem prý vydra. Vydra jako zvíře mi nijak extra nic neříká. V čínském horoskopu jsem kůň. K těm už mám mnohem blíže. V zadání jste zmínila testrála a musím přiznat, že k testrálům mám z fantastických tvorů asi nejbliže. Fascinují mě odjakživa. Tedy od té doby, co jsem je poprvé uviděla. Dokonce má kouzelnická hůlka má jádro z blány z křídla testrála. Ale testrála si nedovedu představit jako alebrije. Ti mají hrát všemi barvami. A testrálové jsou tak krásní právě proto, že jsou černí. Obávám se, že kdyby na nich vyskákaly pestrobarevné vzory, působili by jaksí komicky. Navíc něco mi říká, že ten můj tvor, když je zrovna ve světě lidí, bude něco mnohem méně nápadného.

Zůstala jsem ale se svým uvažováním u dalších nočních tvorů. Noční zvířata mi celkově byla vždy velmi blízká. Už zmíněné kočky nebo netopýři. Ale stejně tak i můry. A najednou jsem věděla, že to je ono! Nenápadná můra, které si nikdo nemusí na první pohled všimnout. Přesto ale nádherná, křehká a roztomilá. Kolem můr se můj život v poslední době také hodně točí. Hraji hru, kde je chovám. Navíc každou můru, kterou potkám, si musím vyfotit. Jsou prostě nádherné. A která konkrétně by byla můj průvodce? Sice říkám, že by můj průvodce ve stavu "před" měl být nenápadný. Ale to je můra sama o sobě. Jinak ale rozhodně nepůjde o šedou myšku. Můry, které mi přijdou absolutně nejkrásnější, jsou španělské měsíční můry.

A jak by vypadala po proměně na mé alebrije? Nyní už není prostor pro nenápadnost. Mé alebrije musí být velké stvoření, ke kterému budu vzhlížet. Navíc mě musí dokázat unést, protože vždycky jsem si přála umět létat. Tak alespoň v říši mrtvých se mi to musí splnit. Má můra by se tedy jistě proměnila v draka s můřími křídly.

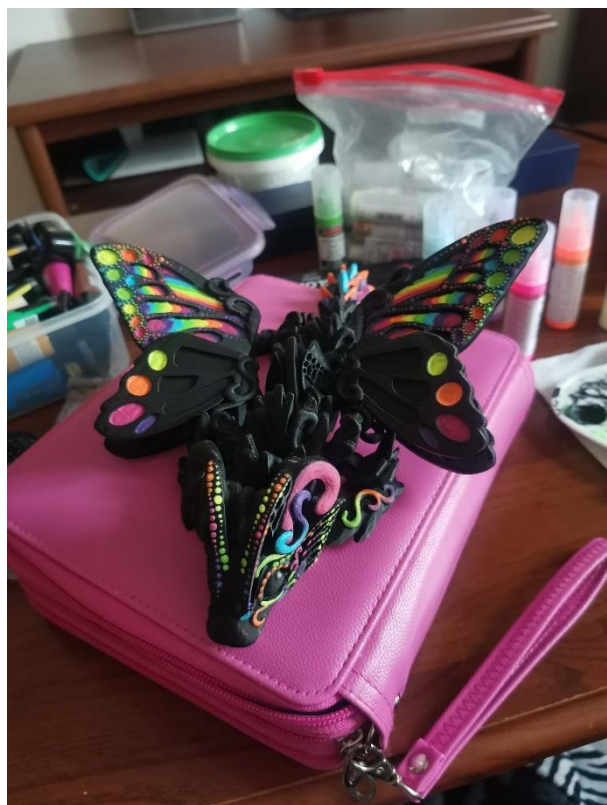
Kreslení obrázků mi pro tento účel ale nedostačovalo. Měla jsem potřebu svého alebrije fyzicky mít. Moci jej pohladit. Proto jsem si nechala v 3D tisku svého můřího draka na zakázku vytisknout. Samozřejmě pouze v černé barvě, abych si jej mohla pomalovat jako svého alebrije.

Tohoto draka jsem zakoupila, nejedná se tedy o vlastní tvorbu.

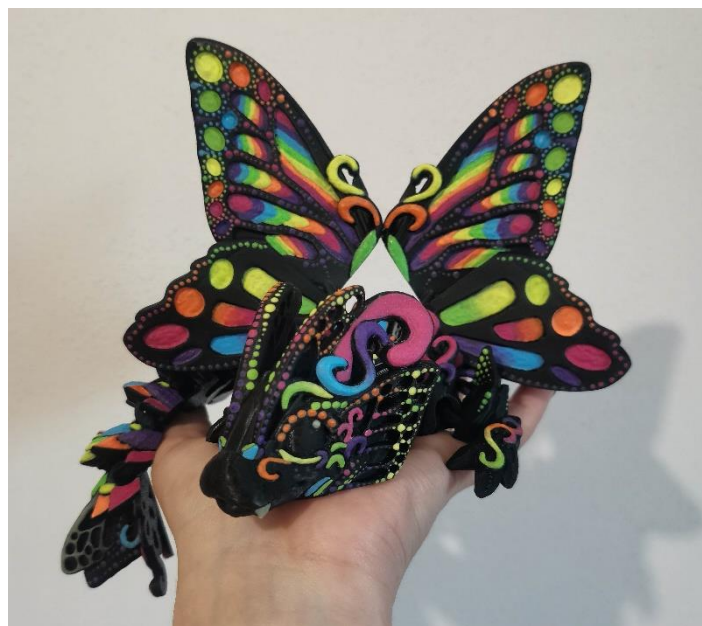
No a pustila jsem se do malování. Trvalo to jenom tři dny.

Zde mám několik fotografií z doby, kdy jsem byla zhruba v polovině:

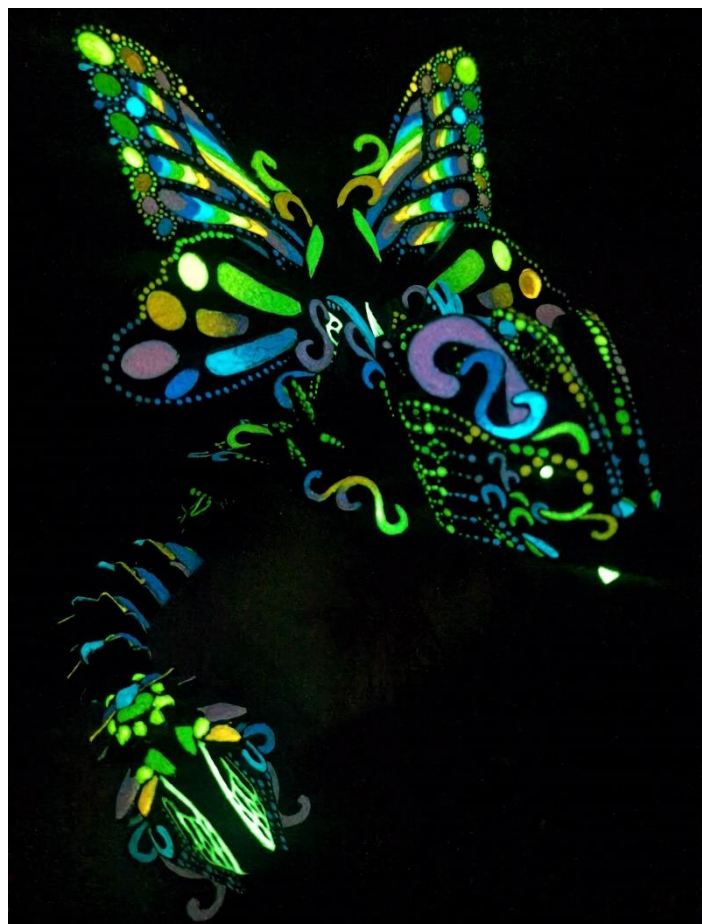
A nyní již několik fotek hotového alebrije.

A jako správný alebrije samozřejmě ve tmě svítí.

Mám z něj velkou radost! A ano, naprosto s ním souzním a nyní jsem si již jistá, že takto by můj alebrije vypadal.

Štěně s více názory a velkým srdcem

Tento úkol pro mě byl na jednu stranu velkou výzvou. Ale také jsem se na to příšerně těšila. Samozřejmě jsem k tomu přistupovala s velkým respektem. Přece jen to není jen tak něco, co nevadí, když se to pokazí. Ale tak už to se zvířátky bývá. Na jejich výchovu máte jenom jeden pokus. Jakákoliv dodatečná snaha o přeučení je pak vždy komplikovaná. Tak to prostě se zvířátky je a musí se s tím počítat.

Přemýšlela jsem, jakým způsobem Vás se svým počínáním seznámit a rozhodla jsem se, že nejlepší bude, když Vám sem přidám své zápisky. Pochopitelně jsem si totiž vedla deník.

DENÍK: ENOL A TROJHLAVÝ PES

Přenášedlo přímo do deníku

Den 1

Dnes jsem nemohla ani dospát, jak jsem se těšila na to malé klubko dobré nálady. Taková přece štěňata bývají, no ne? A je jedno kolik mají hlav, nožiček nebo ocásků. Včera jsem si ještě o těchto tvorech něco četla, abych znala opravdu všechny informace a nic mi tak neuteklo. Proto se dnes cítím celkem sebejistě.

Madam Neryska mě vesele přivítala ve svém kabinetu. Možná už se těšila, až jí s tím drobkem někdo trochu pomůže. Štěně sedělo v rohu místnosti a předstíralo, že jej nezajímá nic jiného než okusování opěrky starého křesla. Nešlo si ale nevšimnout, že všema šesti očkami pošilhává po mně. Nebylo divu. Nový člověk v jeho dosahu? Asi říkal proč. Pomalinku jsem přišla k němu, ale zůstala jsem v bezpečné vzdálenosti. Považovala jsem za nejlepší nechat první krok na něm. Já tam jen chtěla být a mile se tvářit, aby prcek viděl, že ode mě mu nic nehrozí. Netrvalo dlouho a pejsek udělal krok dopředu. Prostřední hlava se naklonila na stranu. To je hezké znamení! Ovšem nejlepší by bylo, kdyby to udělaly všechny tři hlavy. Jenže jedna z krajních zavěťřila a mně hned bylo jasné, co učila. Dobrůtky v mé kapse. Samozřejmě jsem byla připravena. Levá přední tlapka se natáhla dopředu jako by chtěla udělat další krok ke mně. Jenže pravá hlava se asi ještě trochu bála, takže nespolupracovala a tak se pejsek rozplácl na zemi. Zakňučel a provinile se díval vzhůru. Na mě. Chudáček maličký vypadal, jako že čeká trest. Široce jsem se usmála a vlídně na štěňátko promluvila. Zaujatě se posadilo a dalo všechny tři hlavy na stranu. Výborně! řekla jsem si. Sáhla jsem do kapsy a vytáhla tři mlisky. Druhou ruku jsem pomalu přibližovala k pejskovi, aby si mě mohl očichat, což všechny tři hlavy zaujatě udělaly. Když jsem spatřila, že se mu rozvrtěl ocásek, pohládila jsem jej. Ocásek se rozvrtěl ještě víc a já dala každé hlavě jednu mlisku. Uf, to nejtěžší bylo za námi. Zbytek dne jsem tedy strávila v koutě kabinetu s pejskem a hrála si s ním a mazlila jej. Je to úžasňák a samozřejmě se mu nejvíc líbí drbání na bříšku a za ouškama. Den utekl ani nevím jak. Nechtělo se mi, ale musela jsem jít. Rozloučila jsem se s pejskem i madam Neryskou a odešla jsem.

Den 2

Tentokrát jsem si přinesla vodítko. Pejsek mě nadšeně vítal hned u dveří. Dostal mlisku a dala jsem mu očichat vodítko. Když vypadal, že je s ním úplně v pohodě, zkusila jsem mu jej navléknout. zajímavý postroj takové vodítko na trojhlavého psa. Vypůjčila jsem si jej ve zvířecím útulku. Jakmile jsme byli připraveni, šli jsme ven na školní pozemky. Pro mladého pejska je beztak nejlepší trávit co nejvíce času venku. A já navíc měla ambice na nějaké trénování. Pejsek totiž vypadal velmi učenlivě.

Popravdě to ale nebylo tak jednoduché, jak jsem si myslela. Každá hlava měla viditelně "svou hlavu" a zatímco jedna se učit chtěla, druhá chtěla honit motýla. Nedalo se nic, to jediné, na co zabíraly všechny hlavy, byly dobrůtky. A tak když jsem chtěla pejskovu pozornost včetně všech jeho hlav, musela jsem dobrůtky vytáhnout, aby je viděl a cítil. Ale nic víc než *Sedni* se nám zatím naučit nepovedlo. A toto jsme se navíc naučili vlastně omylem. Ale tak už to se štěňátky bývá, že musí ten první povel splnit vlastně omylem. Po odměně ale brzy pochopí, co je to správné, co po nich chci.

Takže jsem měla radost alespoň z tohoto. Jinak jsme si vlastně opět celý den hráli. Cestou domů jsem usilovně přemýšlela nad tím správným pokladem, aby měl pejsek svoji misi, kterou by mohl plnit, a která by jej naplňovala.

Doma jsem štěňátka měla stále plnou hlavu, tak jsem si jej na památku zkusila nakreslit.

Den 3

Opět jsme šli ven. Hráli jsme si, zkoušeli jsme se učit povely. Já začala i přemýšlet nad jménem, protože jsem odjakživa na jména zatížená a vadí mi vždy o někom mluvit on nebo ona. Stejně tak pejsek. Stále jsem měla na mysli to, co říkala madam Neryska. Že možná bude potřeba pro každou hlavu jiné jméno. Připadalo mi to praktické, protože když bude jedna hlava méně soustředěná než ostatní, budu ji moct zvláštním jménem oslovit a usměrnit. Jak to ale dělat, abych v běžných situacích nemusela volat Hynku, Viléme, Jarmilo! tedy tři jména. Jo a už jsem zmínila, že pejsek je pejsek? Mám radost, fenky bývají někdy melancholičtější, kdežto pejsci bývají většinou v dobré míře.

Jméno jsem nakonec nevymyslela, ale zato jsme vyřešili jinou věc. Když jsme se váleli v trávě, vypadl mi z kapsy maličký dráček. Byl to přívěsek na klíče, který jsem dostala jako dárek od paní, která mi tiskla na 3D tiskárně mého alebrije. Má zlatou barvu a pejska to hned zaujalo. Proto jsem mu po návratu do kabinetu vysvětlila, že to je jeho poklad, který musí hlídat. Tvářil se velmi vážně a jako kdyby rozuměl, co mu říkám. Když jsem mu dráčka podala, odnesl ho úplně do rožku místnosti, kde jej položil a odhodlaně si stoupl před něj. Vypadal jako skutečný strážce!

Den 4

Mám jméno! Pejsek dostal jméno Kerberos. Kerberos je mudlovské pojmenování pro mytického trojhlavého psa. Symbolické a poetické! Jedna hlava tedy dostala jméno Ker. Kerík je levou hlavou, která je ze všech nejzvědavější. Zároveň ale velmi přemýšlivý a rozvážný. Když Kerberrovi něco předvádím, je to právě on, kdo mě se zaujetím nejvíc sleduje a tváří se u toho, jako když vážně přemýšlí nad tím, co dělám.

Ber je prostřední hlava. Říkám jí Berík. Ten pořád štěká nebo se jinak vyjadřuje. Úplně jako kdyby se snažil komunikovat. Občas mám pocit jako že mi odpovídá.

No a pravá hlava dostala jméno Ros. Ten je snad nejroztomilejší ze všech. Ale taky pěkný raubíř. Jenže se na něj nedá dlouho zlobit, protože hned nasadí psí oči a je hotovo.

Den 5

Dnes celý den pršelo, tak jsme zůstali uvnitř. Kerberos vypadal, že mu to vůbec nevadí. Možná byl z předešlých dní, kdy jsme všechna odpoledne dováděli venku, poněkud unavený. Ale i když se mu klížila očka, málokdy usnul. Rozhodla jsem se tedy splnit úkol od madam Nerysky a začala jsem mu vymýšlet ukolébavky. Můj zpěv za moc nestojí, ale Kerberrovi kupodivu nevadí. A tak když se mi povedlo dát pár veršů dohromady, zazpívala jsem mu je a on chudák usnul dřív, než jsem dozpívala třetí verš:

Mé štěňátko rozmilé,
jak jen jsi roztomilé.
Ničeho se nesmíš bát,
nám se nic nemůže stát.
My dva spolu zvládnem vše,
spolu ukážeme všem,
že jsme hodní pejsci,
nejsme žádní hejsci.
Teď už můžeš v klidu spát,
hezké sny si nechat zdát.
O štangličkách salámu,
o sádlovém balzámu,
o sladoučkém banánu,
bude hezky po ránu.
Tak už spinkej, dadej,
pacinku mi podej.

[Nahrávka ukolébavky přes kouzelnou formulku](#)

Den 6

Déšť ustal, tak jsme opět vyběhli ven. Opět jsme se zkoušeli učit nějaké povely a šlo nám to dnes skvěle! Kerberos se naučil *Lehni* a *Dej pac*. Mám z toho radost, protože obzvláště *Lehni* bývá pro klasické pejsky a hafoně náročný povel na naučení. Kerberos se to ale naučil velmi rychle. Možná pomohly mé názorné ukázky, kdy jsem si sama vždycky lehla na zem, chich.

Den 8

Dnes jsme opět zažili něco nového. Odpoledne nás přišla navštívit Fejka. Myslím, že čím víc lidí Kerberos pozná, u kterých uvidí, že mu neubližují, tím lepší důvěru by mohl získat. Fejka prvně zůstala opodál. Byly jsme tak domluvené. Chtěla jsem jí dát znamení, že může přijít, že je

pejsek v dobré náladě a je tedy ta správná chvíle na seznamování. Po mém mávnutí ale přišla až k nám. Kerberos tedy na chvíli přestal blbnout, posadil se a měřil si Fejku pohledem. Velmi brzy toho ale zase nechal a začal zase dovádět. Fejka si ho zkusila pohladit a jemu to vůbec nevadilo. Zbytek dne jsme si tedy hráli takto ve třech. Kerberos vypadal velmi spokojeně.

Den 10

Dnes nám učení ale vůbec nešlo. Kerberra packy dnes vůbec neposlouchaly a málem jsme ani nedošli ven na trávník. Každou chvíli se rozplácl na zemi. Čím dál víc z toho byl sám nevrlý, takže pochopitelně mu to šlo čím dál hůř. Když jsme tedy došli ven, sedla jsem si k němu, on mi složil hlavy do klína a já jsem jej jenom hladila a vlídným a klidným hlasem k němu mluvila. Říkala jsem mu, že to přece nevadí, že každý občas nemá svůj den. A že i já často zakopávám a to mám hlavu jenom jednu a nohy jenom dvě. Hladila jsem jej po jeho velkých sametových ouškách a zpívala jsem mu naši ukolébavku. Chvilka tak podřimoval. Usnul vždy tak tvrdě, že začal chrápat. Musela jsem se smát. U toho mi ale tekly slzičky po tváři, protože jsem si uvědomovala, kolik intenzivního štěstí díky takovému malému uzlíčku cítím.

Den 14

Vyrobila jsem Kerberrovi hračku. Však taky byl nejvyšší čas, ty jeho už ho skoro nebavily. Vytáhla jsem nějaké staré věci, co jsem měla z nějakých starých dekorací. Látky, různé kuličky. Zrak mi padl i na dvě rolničky (malá bílá a zlatá kulička), co již dlouho mám. Přišlo mi to jako znamení, že mi padl zrak zrovna na ně, protože hudba trojhlavé psy uspává, tak by mohla vzniknout dokonalá hračka.

Prvně jsem vzala velkou polystyrenovou kouli, obalila jsem ji červenou látkou a zavázala dalším pruhem látky.

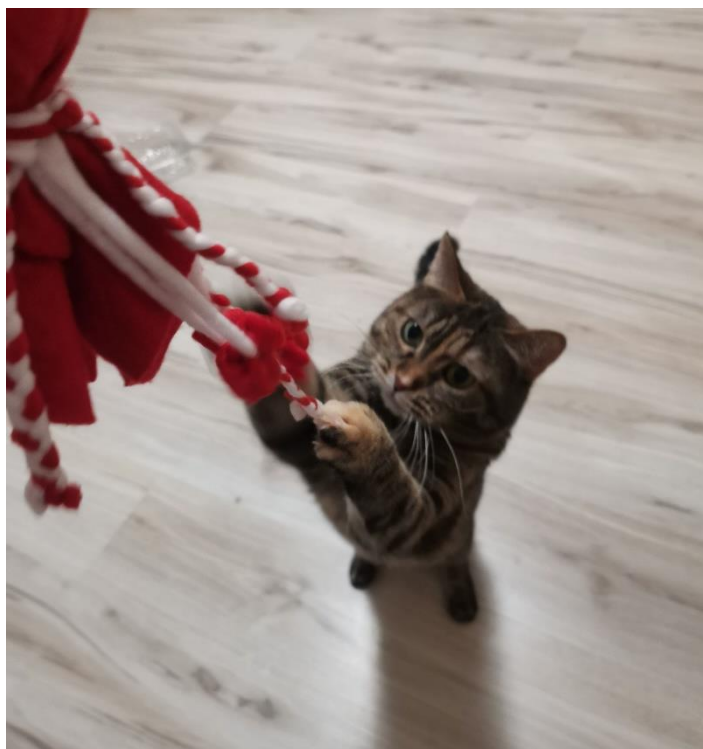
Pak jsem do dalších kousků látky zabalila i rolničky a zavěsila je dolů.

Další kuličky už jsem nakonec nepoužila, ale rozhodla jsem se zbývající pruhy látky zaplést do copánků. Těch jsem nakonec udělala víc. Alespoň bude hračka obsahovat víc různorodých a různě tvrdých prvků, aby je Kerberos mohl okusovat. A bylo hotovo:

Zvířecí zájem o hračku otestovaly naše kočky. Maia a Uriáš.

Vypadá to, že zájem o hračku bude veliký. Jen doufám, že Kerberrovi nebude vadit, že z ní trochu ucítí naše kočky. Hned zítra mu ji dám.

Den 15

Kerberros byl z hračky nadšený! Hned, jak ji uviděl, rozvrtěl ocásek tolik, až jsem si chvilku myslela, že je to spíš trojhlavý hafoň. Tak rychle se mu ocásek vrtěl, až to vypadalo, že má minimálně dva. Když jsem mu hračku podala, očichal si ji a chvilku vrčel. To asi ten kočičí pach. Pak jej ale hodil za hlavy a pustil se do hračky se vší vervou. Celý den si s ní pak hrál a chvilku dokonce byly boje o to, která hlava ji zrovna ponese. Copánky jsou ale naštěstí dost dlouhé a pružné a je jich dost, takže mohou hračku najednou okusovat klidně všechny tři hlavy zaráz.

Den 20

Další seznamování! Dnes nás přišlo navštívit hned několik spolužáků. Přišla Saiph, která má hodně zkušeností s chovem mudlovských psů. Ta se Kerberrovi vyloženě líbila a chvilku jsem tam tak byla úplně zbytečná. Saiph ale brzy musela běžet a přišla Ensí, Ness, Valvika a naše dušice Márč. Na tu jedinou se Kerberros díval trochu nedůvěřivě, ale spousta jiných rukou, které jej mohly hladit brzy zaujaly jeho pozornost natolik, že mu i dušice přestala vadit. Socializaci bych tedy prohlásila za dobře pokročenou.

Den 24

Opět přšelo, tak jsme měli další válečí den. Už mě nebavilo zpívat Kerberrovi stále dokola tu stejnou ukolébavku, tak jsem mu vymyslela novou.

Kerberros a Enolka,
to je správná formulka.
Tihle dva jsou správná dvojka,
malý pes a divná holka.
Nám to ale nevadí.
Nikdo totiž nevidí,
jak nám to tu hezky šlape,
jak nám to tu hezky klape.
Ker je hlava zvědavá,
Berík upovídáná,
Ros je malý roztomilouš,
celý pejsek je můj milouš.
Teď už jdeme spolu spát,
hezké sny si nechat zdát
o tom, jaké je se znát.

Dobrou, ty můj milouši,
spánek už tě pokouší,
podrbu tě za uši!

Nahrávka ukolébavky přes kouzelnou formulku

I když je tato ukolébavka taková veselejší než ta první, stejně mě nějak uspávala taky. A tak jsme chvíli spali na zemi v kabinetě madam Nerysky spolu. Kdyby mě Kerberrovo chrápání po chvíli nevzbudilo, možná bych tam spala ještě teď.

Den 29

Zítra sem jdu naposledy. Už bude konec listopadu a s ním i konec zkouškového období NKÚ a tedy i konec mé praktické části zkoušky. Ať už moje počínání madam posoudí jakkoliv, rozhodně tu nejsem naposledy. Kerberos mi neuvěřitelným způsobem přirostl k srdci a rozhodně mi není jedno, co s ním bude dál. Dokud jej má ale v péči madam Neryska, rozhodně za Kerberrem budu chodit dál. Jako kdyby žádná zkouška neskončila. Jen škoda, že brzy bude zima a nebude tak snadné s Kerberrem trávit tolik času venku. Ale my to nějak vymyslíme.

Jelikož je ale poslední den až zítra a ne dnes, nechtěla jsem na tento smutný okamžik dnes ještě tolik myslet, tak jsme jej celý prodovávali. Hráli jsme si a prokládali jsme to povely a pamlsky. Kerberos za ten měsíc neskutečně vyrostl a motorika, zdá se, už mu nedělá takový problém. Jsem na něj pyšná! ♥

Moc děkuji za nádherné zadání zkoušky! Velmi mě to celé bavilo!

S úctou,

Enola Gatito

Zmijozel